

Boleslavský chodec ušel jako první na světě 750 kilometrů

MLADÁ BOLESLAV Představte si, že za devět dní ujedete v rámci dvou nejprestižnějších mezinárodních závodů 750 kilometrů. Navíc náročnou sportovní chůzí. Že je to nesmysl?

Ale jde to. Mladoboleslavský vytrvalec Jaroslav Průckner to dokázal. Navíc jako první na světě.

Vzdálenost, která odpovídá cestě z Prahy přes celé Německo až do Lucemburska, ušel při závo-

dech, mezi nimiž byla jedenáctidenní pauza.

V prvním, šestidenním závodě ve francouzském Antibes zvládl 502 kilometrů a 250 metrů a skončil šestý. A při druhém klání z Paříže do Colmaru ušel přes 250 kilometrů a v konečném pořadí obsadil osmou příčku. Stal se tak vůbec prvním borcem na světě, který byl klasifikován ve výsledkové listině obou těchto věhlasných podniků.

„Závod do Colmaru je pro chodce absolutní vrchol. Něco jako Tour de France pro cyklisty. Kvalifikuje se do něj jen nejlepších padesát chodců světa podle aktuálního žebříčku,“ říká sedmapadesátiletý rodák z Bakova nad Jizerou, který nyní bydlí v malé obci Bradlec u Mladé Boleslavi. A za AC Mladá Boleslav ještě chodí ligu. I když přiznává, že to už pro něj příliš není.

„Ty ligové závody jsou už na

mne moc rychlé,“ tvrdí skromně. Zrovna o uplynulém víkendu se mu však zadařilo a v Jablonci nad Nisou si došel pro jeden ligový bodík.

Průckner vystudoval při zaměstnání vysokou školu a žije jako počítačový odborník. V roce 1991 si založil vlastní firmu, ale dnes už ani nemá zaměstnance.

„Pomalu tento obor opouštím, vývoj jde příliš rychle kupředu a já

už nestíhám učit se stále něco nového. V poslední době se věnuji více obstarávání záležitostí pro měkolik dalších firem a také prodeji piva,“ tvrdí vytrvalec, kterého podporuje i rodina – manželka a tři děti.

Vzhledem k nepravdělné pracovní době Průckner podle svých slov i nepravdělně trénuje. „Jak vyjde čas,“ směje se.

» Pokračování na str. B5

Průckner ušel jako první na světě 750 kilometrů

» **Já amatér** Mladoboleslavský chodec Jaroslav Průckner se zúčastnil během 14 dní dvou prestižních závodů a zapsal se tak do světových tabulek.

» Pokračování ze str. B1

V dlouhodobých světových tabulkách vytrvalců patří Jaroslav Průckner k absolutní špičce. Postěžoval si sice, že v šestidenní klesl z desítky nejlepších na 12. příčku, nicméně červnovým unikátním „dvojbojem“ ukázal, jak fantastickou formu s blížící se šedesátkou má.

Chůzi se věnuje od osmnácti let, kdy jej parta spolužáků z gymnázia přivedla na atletický stadion. Předtím hrál národní házenou. Neuvěřitelným milníkem v jeho

životě se stal rok 1985, kdy si při volejbalu přivodil těžký výron v kotníku a na dlouhých osmnáct let se s aktivní kariérou rozloučil. „Jezdil jsem tehdy s našimi ultravytrvalci na závody jako kouč a manažer. Hodně jsem tenkrát přibral. Proto jsem v roce 2003 zase začal závodit,“ vzpomíná.

Chůze jej naplňuje. „Připadá mi jako nejpřirozenější lidský pohyb. Mám více času sledovat okolí, jsem nadšený, že ještě v tomto věku se dokážu prosadit. A také

Svačinka Během chůze se musí i najíst. Foto: Archiv závodníka

rád cestuji po světě,“ dodává a tvrdí, že náročné závody, při kterých ujde stovky kilometrů, musí zvládnout hlavně psychicky: „Chodí se víc hlavou než nohama.“

Důležité je podle něj i vybavení. Například při závodě v Antibes, který se jde částečně i v terénu, to byly návleky na boty. To proto, aby mu do nich nelezly kamínky a písek.

„Díky nim se mi první puchýř objevil až po více než 260 kilometrech,“ zdůrazňuje chodec.

Po sto kilometrech ho prý bolí úplně všechno. „Já více trpím na záda než na nohy. Ale mne bolí všechno už každý den ráno, když lezu z postele,“ říká s nadhledem.

Ondřej Daněk